

Xavier Trias i Vidal de Llobatera (Barcelona, 1946), llicenciat en medicina i cirurgia, repeteix com a candidat a alcalde a l'Ajuntament de Barcelona per Convergència i Unió. Ha estat conseller de Sanitat i de la Presidència i portaveu de la federació al Congrés de Diputats.

JORDI PUJOL

“Si em voten els qui van votar Mas seré alcalde”

Amb quines expectatives us presenteu a les eleccions municipals?

—Amb totes. Per primer cop estem convençuts que podem guanyar les eleccions. Ens podem convertir en la força més votada i si passa això crec que governarem. Hem de demanar a la gent que no abaixi la guàrdia i que s'ompli d'il·lusió. Hi ha molta gent cansada de 28 anys de govern socialista i que diu que ara toca canvi. El canvi, en aquesta ciutat, només el pot fer CiU.

—La manera com es va desenvolupar la fase postelectoral de les eleccions catalanes, el debat sobre la llista més votada, etcètera, us pot perjudicar?

—Al començament hi va haver un cert desànim, però cada vegada trobo més gent que diu que ara sí que guanyarem. La gent s'adona que fa 28 anys que són a l'Ajuntament, que manen a tot arreu.

—Aquesta gent que ara podria votar CiU, d'on ve?

—Una part important, votants de CiU. Si em voten els mateixos que van votar Artur Mas a les últimes eleccions al Parlament de Catalunya, jo en tindria 14 i els socialistes, 11. Primer de tot, he de fer una crida a la gent que ha votat CiU i dir-los que si em voten seré alcalde. En segon lloc, hi ha gent que es va il·lusionar molt amb els Jocs Olímpics i amb en Maragall i que ha quedat òrfena. És gent que pot confiar en mi, perquè és poc partidista i em veu transversal i seriós. La nostra possibilitat de votar és fins i tot superior a la del partit. Si la gent vol canvi, només hi ha dues opcions: l'alcalde serà el senyor Hereu o el senyor Trias.

—Com hi influirà el canvi d'alcalde a mig mandat?

—Han intentat aturar una caiguda en picat de Joan Clos, canviant l'alcalde abans d'acabar el mandat. Això és legal, però impresentable. A Barcelona, mai no s'ha canviat l'alcalde amb unes eleccions: Narcís Serra ho va passar a Maragall, Maragall a Clos i Clos a Hereu! Però la cosa més greu no és el canvi, sinó que s'han gastat els diners de tots nosaltres per fer-se conèixer. L'Ajuntament s'ha gastat 17 milions d'euros en propaganda. Això és una vergonya. No és ni estètic ni ètic!

—Fa quatre anys també us vau presentar amb la bandera del canvi. Què ha de canviar a Barcelona?

—Fins ara hi ha hagut un model: un gran esdeveniment, la marca “Barcelona” i un urbanisme més o menys bo. Al 92 això va ser un èxit clamorós, però amb el Fòrum no ha funcionat. S'intenta amb la Sagrera i tampoc no es fa. Ens cal un triangle basat a escoltar la gent i amb noves formes d'actuació democràtica. L'altra punta del triangle seria la feina i l'habitatge —és impossible que les coses vagin bé si això falla. I la darrera punta seria la dels serveis i la seguretat.

—És un triangle assumible per qualsevol dels partits que ara governen.

—Sí, però no l'han aplicat. A mi em fa molta gràcia el senyor Hereu quan diu: “Seré l'alcalde de la gent.” Per què no ho ha estat fins ara? O diu: “Farem molt habitatge.” Però com és que no l'ha fet abans? També diu que gastarà més en atenció socio-sanitària, en la gent gran,

en la dependència... Com és que no ho ha fet si fa 28 anys que manen! Llavors diuen: “Oh, és que la Generalitat no ens ho deixava fer.” Però si ja fa tres anys que hi maneu, a la Generalitat! Què hi feu?

—Amb el prestigi de la política avui, per què creieu que la vostra proposta de canvi pot resultar creïble?

—He complert sempre allò que he promès. Quan vaig ser conseller de Sanitat, ningú no pot dir que no vaig complir tot allò a què em vaig comprometre. Per això pretenc que em votin, perquè saben que compliré. Farem les coses ben fetes i faré les coses com vaig fer amb la sanitat. Parlaré amb tothom. Llavors mai no vaig actuar de manera partidista. Un dels meus principals col·laboradors per a poder fer anar endavant la sanitat va ser l'Ajuntament de Barcelona. És així com s'ha de funcionar. I amb rigor i amb exigència, tenint clar que quan governes per a tothom has de marcar unes prioritats i no quedar-te en l'espectacle i l'estètica. La gent sap com sóc i espero que això els convenci.

—Unes ordenances municipals noves havien de ser una prioritat?

—No, el que era prioritari era posar ordre. Teníem unes ordenances que no estaven malament. Donaven molt poder a l'alcalde perquè era el qui decidia la gradualitat de l'aplicació de les ordenances. Però l'Ajuntament va ser incapaç d'aplicar l'ordenança. I es va fer una mena de festeig amb la transgressió; aquí no passa res, no es controla res, fins que peta una gran crisi. Llavors decideixen de fer una nova ordenança. Ja està bé, nosaltres hi vam donar suport. Però el problema no és fer l'ordenança, és si l'apliques. Una ordenança va bé quan no cal posar multes. Per tant, calen mecanismes de prevenció activa per a evitar de trobar-nos en situacions no desitjades.

—Barcelona té pendents unes grans infraestructures que necessiten decisi-

ons municipals urgents, com el TGV, amb un traçat polèmic, o l'aeroport.

—El més important és que allò que tenim funcioni. Tenim l'ampliació del port; és lamentable que s'hagi enfonsat un dic. Ens hem de preguntar què passa. L'aeroport és vital per a Barcelona. S'hi fa una inversió molt important. Aquests mesos vinents es podria adjudicar la terminal nova i no podem tolerar que això es faci sense l'acord i l'aquiescència de la Generalitat i la societat civil del país.

—L'ideal per a l'aeroport?

—Que el gestionem nosaltres. Un consorci format per la Generalitat, els ajuntaments de Barcelona i del Prat i, fins i tot, que hi pugui entrar l'àrea metropolitana. I hem de fer que també hi entri la societat civil, com la Cambra de Comerç, per exemple. Allò que no és tolerable és que ara adjudiquin les terminals i ens creïn un compromís de deu o quinze anys que ens deixi lligats de mans i peus. Això és intolerable.

Lligat amb el port i l'aeroport, tenim les mercaderies. Hem de fer un tren d'amplada europea per facilitar la sortida cap a França de les mercaderies.

I després falta el TGV. El traçat que es vol fer és el pitjor que es podia triar, és un desastre. La cosa lògica és fer-lo passar pel Vallès i, amb calma, ja prendrem la decisió sobre com el fem passar per Barcelona. Però, evidentment, en qualsevol cas s'ha de canviar el traçat actual.

Si prenem la decisió que ha de passar per Barcelona, estudiem quina opció és la millor, que segur que no és fer passar el tren enganxat a la Sagrada Família i la Pedrera.

—Ara que parlem de coincidències. Tenint en compte el programa d'Esquerra, creieu que hi podríeu arribar a acords?

—És clar que sí. Amb Esquerra i quasi amb tothom, si es vol fer. Insisteixo molt que els acords s'han de fer des de la lleialtat i sabent que una acció de govern és col·legiada. Mai no faré cap normativa, com l'ordenança del civisme, en contra de l'opinió d'un dels grups que em doni suport. Ni tampoc aniria mai a Madrid a negociar la cessió del castell de Montjuïc d'esquena als dos socis de govern i sense un acord amb ells. Això és deslleialtat i respon a una manera d'actuar que no puc entendre. Com et pots refiar d'algué que fa una barrabassada com aquesta?

—Això fa impossible un pacte entre CiU i PSC, si arribés el cas?

—Els pactes exigeixen capacitat de posar-nos d'acord sobre què farem i què no farem. Altrament, és un embolic. Qui vulgui governar amb mi ho ha de tenir clar: des de la lleialtat.

—Un altre possible pacte és amb el PP. Alberto Fernández (PP) diu que esteu obsessionat amb ERC?

—Vaja. Tots intentem obtenir un bon resultat. Ell diu allò que ha de dir. Però la meva obsessió no és amb qui pacto, sinó quedar primer en nombre de regidors. Els pactes del 27 a la nit? Ja veurem com

i amb qui sumem. Però farem una cosa important: parlar-ne i veure si es presenten les condicions de programa que facin possible una entesa. Qualsevol que sàpiga que jo sóc d'un partit nacionalista, que aposta per un centre, però amb gent de centre-dreta i de centre-esquerra, pot imaginar cap a on van les simpaties. Però com que, a més, depèn de les sumes, ja ho veurem. Ara vull guanyar les eleccions. Sempre dic que segons quin resultat obtinguem, ens trucaran. I segons quin obtinguem, haurem de trucar.

*Alex Milián
Enric Rimbau*

